

9.

Lưu diễn Biên Hòa, thứ Năm 15/11/1979

Như một phép lạ, Đan xuất hiện bất ngờ lúc 7 giờ tối trước giờ hát, đặt cái túi xách cạnh cây đàn *violon* của tôi. Trái tim tôi rung lên từng chập, không nói gì được nhưng cũng là nói ríu rít thật nhiều điều không mạch lạc đầu đầu.

Cho đến khi tan hát, Đan đưa tôi ra phố Biên Hòa để kiếm cái ăn. Phố đêm lạnh lạnh, tình lý rơi vào giấc ngủ khuya và hai chúng tôi như hai con vạc đi ăn đêm. Ghi thân hình tôi sát vào người, Đan ít nói, nhưng cũng như thể rằng đã nói lên rất nhiều cảm xúc trong nội tâm sâu kín. Anh kể:

“Chiều nay, từ Bạc Liêu trở về Sài Gòn, anh ghé nhà Mẹ, gặp Huyền và nghe em hát ở Biên Hòa nên bay lên đây ngay bằng xe vespa mượn của Nguyễn Thảo. Nếu về Sài Gòn mà không gặp em, phải để đến ngày mai, chắc anh chịu không nổi.”

Hạnh phúc bất ngờ rung động quá đến khiến chơi voi đầu óc. Tôi không lường được điều này, cứ ngỡ ngẩn hoài trong câu tự hỏi: “*Có phải là Đan thật chăng?*”

□

Lưu diễn Biên Hòa, thứ Sáu 16/11/1979

Đan ở lại Biên Hòa với tôi một ngày dài, dáng vẻ trầm tĩnh. Có lúc tôi vẫn không tin ở đôi mắt mình sự hiện hữu thân ái kia. Sự đau khổ quá dài trong quá khứ đã tạo nên nghi ngờ sợ hãi theo ý nghĩ “đang có được một hạnh phúc thật sự trong tay.”

Buổi chiều đi uống rượu với nhau. Tôi vẫn ưa thích điều này với riêng Đan. Đan vẫn thường nói tôi là “bạn anh” trên nhiều mặt, kể luôn mặt uống rượu, thì chiều nay điều ấy đúng thật. (Một lúc nào nhói lòng nhớ lại các cuộc rượu uống với Nguyễn. Có điều khác là những sợi rượu uống cùng Nguyễn những chiều Sài Gòn ngày cũ cốt chỉ để tìm nơi trốn chạy cho cuộc tình tuyệt vọng. Còn bây giờ những sợi rượu uống với Đan là để bắt đầu cho một tình yêu vừa mới được tạo dựng trong tin tưởng phôi thai).

Buổi chiều trôi đi dịu dàng. Tôi như say với hạnh phúc, say với tình yêu đang dần lớn và điều đó hầu như cũng được phơi bày cả trên Đan. Chúng tôi mở xé phân tích nhiều vấn đề một cách thú vị. Tôi tìm thấy càng lúc càng nhiều hơn sự nể vì yêu dấu Đan dành cho tôi. Có lúc Đan dừng tôi bất ngờ trong một câu chuyện đang hăng và nói:

“Em đẹp quá! Có nhiều lúc em đẹp vô cùng như hiện tại ngay lúc này đây.”

Thì cũng có lúc Đan kêu lên thành thật:

“Em thông minh thật. Anh chưa hề gặp người đàn bà nào thông minh hơn em. Trò chuyện với em rất thú vị!”

[]

Sàigòn, thứ Bảy 17/11/1979

Cả hai về Sàigòn buổi sáng, để buổi chiều tôi đáp xe đò trở lại Biên Hòa một mình.

[]

Biên Hòa, Chủ nhật 18/11/1979

Lúc 6 giờ chiều, Đan (cùng Mười Phú) bất ngờ như lần trước, xuất hiện tại rạp hát ở Biên Hòa.

Tôi giới thiệu Đan với Lương, cô bạn cũ ngày xưa đang lưu trú tại đây, nghe trong lòng sự xúc cảm rung lên từng chập.

Lạ quá! Té ra tôi, người đàn bà kiêu hãnh của 30 năm trước, thật chỉ là một đứa con nít vẫn thêm yêu và được yêu từ một "người lớn" như Đan.

Đan "người lớn" thật. Đó là cảm nghĩ thứ nhất đã đưa tôi đến gần anh và càng lúc cảm nghĩ này càng mạnh thêm trong tôi. Đan cười rộng lượng trước những trò nghịch ngợm của tôi và hầu như không hề thắc mắc cau mày trước những điên đảo bất thường nào trong cá tính người đàn bà đối diện.

Nửa đêm tan hát, bốn người, tôi, Đan, chị Lý và Mười Phú kéo nhau ra quán rượu. Lạ một điều rằng trong cuộc đời, tôi vẫn rất ưa thích các cuộc vui nho nhỏ, các cuộc rượu khuya với vài người bạn thế này. Đêm nay cũng vậy.

Kỷ niệm thật tuyệt. Quán rượu có nhiều người trong đoàn tìm tới. Trong một bàn, bốn chúng tôi hiện diện. Ngồi cạnh Đan trong cảm nghĩ nhỏ nhẹ âu yếm của một người tình mỏng mảnh để trước hai người bạn, Đan không giấu diếm sự chiều chuộng các ý thích nho nhỏ của tôi. Tôi thoải mái cười đùa và bày tỏ mọi điều riêng tư mà chẳng hề một lần lo ngại Đan tỏ ra khó chịu. Anh tạo được điều này trong tôi thật đặc biệt và sự đặc biệt này đã đưa tôi tiến lại gần Đan hơn.

Đêm nay thú vị quá! Hai người bạn tỏ ra thân ái với hạnh phúc chúng tôi. Đan nắm bàn tay tôi xiết lại, đưa lên môi tôi điều thuốc lá, và quay qua nói cùng chị Lý:

“Ngày đầu gặp Thu Vân đang ngồi gục say trên một hàng ghế trống tại rạp Lao Động, tôi nói với cô ấy rằng: ‘Đàn bà con gái mà uống rượu thì xấu lắm. Nếu cô là vợ tôi thì tôi đã tát tai cô rồi!’ Vậy mà bây giờ chúng tôi thường xuyên đối ẩm thật thú vị chị ạ.”

Ôi! Người đàn ông cao gầy dịu dàng trầm tĩnh, hiểu tôi như với một đứa con, tôi vẫn chờ đợi bấy lâu.... Bao nhiêu năm đau khổ, giờ

đây tôi đã được Thượng Đế đền bù bằng cách đưa Đan lại cho tôi, dù muôn màng nhưng vô cùng tuyệt diệu.

Đêm nay cả hai cùng ngây ngây say nên hình như Đan có phô bày chút gì bấy lâu vẫn che giấu. Một nỗi dào dạt yêu thương mà Đan không tin là có được.

Ôm ghì tôi vào lòng, Đan như tỏ ra một chút hốt hoảng nào đó, trái nghịch hẳn với điều anh vẫn hay bày tỏ: “Trong tình yêu, anh rất chủ quan.”

Thì sự chủ quan này, lần đầu tiên tôi bắt gặp nó đang lung lay nơi Đan trên một thoáng thái độ, lời nói...

□